

Despre un sihastru

Samoila

Agitații găunoase, dilatate sistematic,
Ațâță orgoliul rece într-un fel melodramatic.
Doar o stare persiflantă, pe alocuri emotivă,
Ruinează-un suflet care era o locomotivă.

Din necesitate primă pentru omul ce-i pe val,
Întâmplarea primitivă joacă rolul ancestral
În formarea cognitivă a ființei fără ținte,
Înecată în trăire, sufocată de cuvinte.

Să fie sihastrul omul ce renunță la o viață
Și la mintea luminată care, uneori, răsfată,
Lăsând o simțire rară într-un vid spiritual
În care și frunza tace săvârșind un ritual?